

Daniela Kaštická, 217445

OPII.: Lucien Leuwen, p.155

15.12.2011

Stendhal ani Lucien se nemůžou smířit s demokracií, která je „na jejich cítění příliš drsná“. Je to režim, ve kterém, tak jako v Americe, nejsou lidé „váženi, nýbrž počítáni“. Pokaždé, když jeden i druhý sní o tom, že překročí Atlantik, jsou přesvědčeni, že by tam žili mezi spravedlivými a dokonale rozumnými lidmi. Ale najednou je předem napadne něco nepříjemného, co je vnese do společnosti bez půvabu a vytříbenosti. Pro oba dva by bylo ideálem spojení republikánského ducha jejich století a mravů monarchie jiného století. Ale jelikož nemohou oslavit toto nepravděpodobné spojení, zbývá jim už jen pokusit se uniknout ze světa.

Pro Stendhala, ani jeho hrdinu, neexistuje zlatá střední cesta. Lucien má sice rád lidi, ale nedokáže se s nimi stýkat. Také má republikánské srdce, a zároveň ten Jidáš poklonkuje v legitimistických salónech. Zbožňuje Napoleona, ale je znechucen despotismem. Je demokratem, který by nesnášel žít v té americké povrchnosti. Je rozštěpenou bytostí, která nikde nenachází rovnováhu a nadto nenávidí falešnou rovnováhu buržoazní monarchie.

Změna smyslu jen v komentáři 2 a 3 B